

LA LLUNA D'OLOT

Director Artístic: SALVADOR PERARNAU

REVISTA MENSUAL D'ART I LITERATURA

Any I - Núm. 4. — Olot 1 de Desembre 1927

ELS ARTISTES QUE ENS DEIXEN

MARIAN LLAVANERA

Més bo que el pa i un cor d'àngel feien d'en Llavenera un home poc comú. Bon patriota i excel·lent amic, per això al deixar-nos, ens ha recat tant.

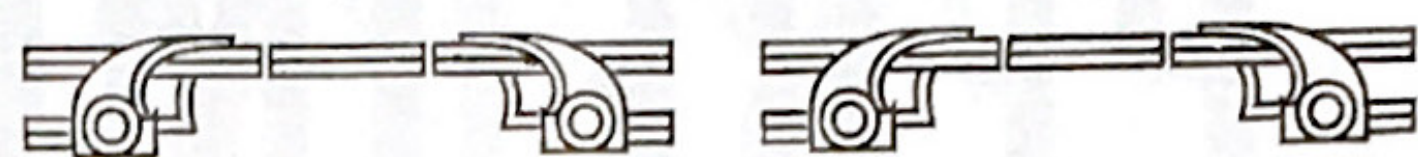
ENRIC QUINTANA

La seva obra fou el començament d'una glòria, que la mort, doblement cruel en aquest cas, ens deixa tots ansiosos a nosaltres i destrueix les seves il·lusions.

Gamuses per abrics de totes classes.

Llanes per a vestits » » »

Gamuses dues cares per abric gran moda.

Velluts i Panes anglesos.

Duvelines per abric.

Franel·les de cotó per a vestits.

Gèneres per edredons.

Flassades de Llana de totes classes i mides

Flassades de Cotó » » » »

Sedes i Libertys per a folres.

Cortinatges i estors blancs i de colors.

Jocs de llit brodats i calats.

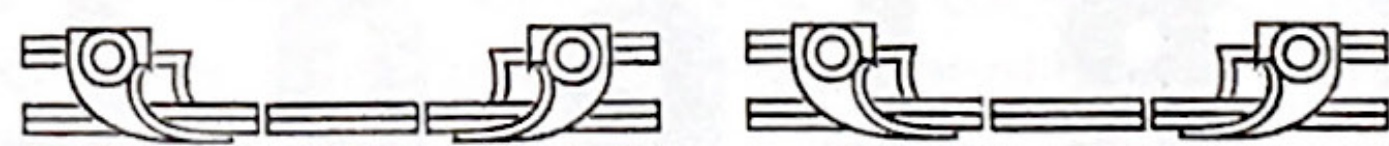
Mitges de cotó, fil i seda.

Paraigües de totes classes.

Mocadors gran novetat.

Llençols de totes classes.

tiagu
Joan Guitart.

Sempre les darreres novetats en tots els gèneres

ANTIGA CASA NYERA

CARRER D'AIGUA

OLOT

PERFUMERIA LLACH

**Moderna
Farmàcia
LLACH**

Plaça Alfons XII - Teléfon, 23 - OLOT

**Xampany
RIGOL**

El preferit per la gent de
bon gust i distinció

**Bebeu sempre
RIGOL**

PERE AUBERT
IMPRESSOR

ES FAN TREBALLS DE TOTES CLASSES
PREUS ECONOMICS

SUPERIOR 35 I NOU DE SANT ANTONI 7.-OLOT

LA LLUNA D'OLOT

Redacció i Administració: Clivillers, 25

Subscripció trimestre, 0'90 ptes. Número solt, 0'30 ptes.

EDITORIAL

DESEMBRE

EL Desembre és ple de Déu.
Aquest cel estrellat, clapejat de núvols, té una dolcesa infinita, dolcesa de Déu infant.

Els pesebres són genuïnes representacions d'aquella naixença fausta.

Jesús nasqué en mig de la pau octaviana. Jesús portà la pau al món? Mai al món hi havia hagut tanta pau com la que hi havia quan Jesús va nèixer. Mai n'hi ha hagut tanta tampoc.

El Vaticà no s'assembla gens en un pesebre. El naixement de Jesús no s'assembla gens als naixements reials.

Per això d'un humil portal en surt una claror infinita mentre que de les portalades més altes i opulents en surt fosquetat i misèria.

El Desembre és ple de Déu.

Aquestes nits tan càndidament serenes tenen una blavor penetrant en els esperits.

A Betlhem hi acudiren reis i pastors.

El poble i els remats restaren a la cleda.

A Betlhem hi portaren l'anyell ple de bon dat i de mansuetut.

No hi portaren el llop i per això avui encara mossega.

El Desembre és fred, d'una fredor impia.

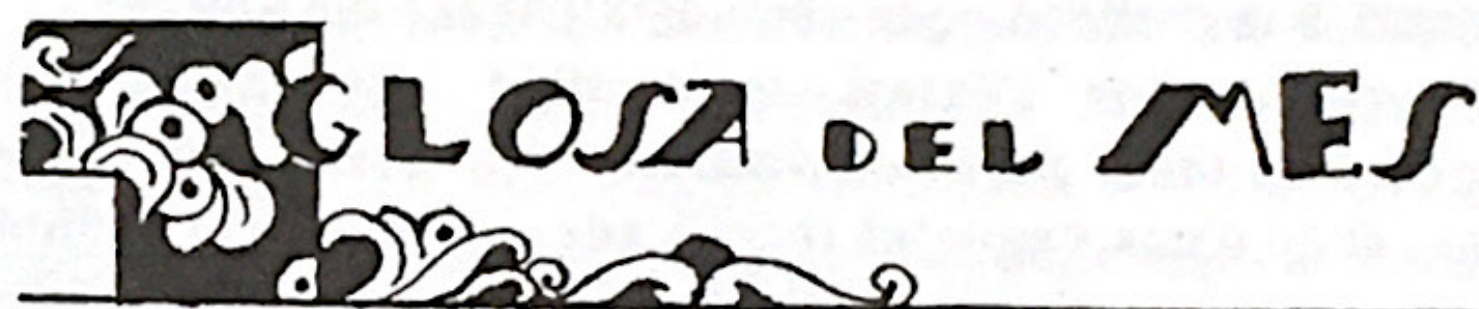
El fred i la misèria dels portals només és per a Déu i els pobres.

Però per a Déu i els pobres és també la llum de Nadal.

El Desembre és ple de Déu.

El Desembre té un bé de Déu de cançons i de rondalles que fan encara més clares aquelles nits.

«Tenebres de Nadal no són tenebres»—deia el diví Maragall—i és que porten una cançó plena de llum infinita.

Lluna de Desembre, tauleta de turró de neu, immensa. Saps la propinquïtat del Nadal i treus el cap entre les cortines dels núvols.

Tu la deus saber exacta, amb exactitud milimètrica, l'història de Jesús, Perquè no ens la contes? Ja saps que nosaltres—els llunàtics—tenim molta més fe en tu que no pas en els homes. Sabem que els tres historiadors romans, Tàcit i Teòcrit i Plini (que es preocuparen de tot el que tenia una valor encara que fos relativa) de Jesús no en parlen ni tan sols l'anomenen. Tu, lluna de Desembre, saps si són bons historiadors o no. Tu saps si és o no veritat que en les antigues religions persa i caldea ja s'adorava com a Déu a un Jesueu—Cristna. Perquè no ens en expliques el secret? Nosaltres et fem formal promesa que ~~et~~ que ens diguessis que tot això és faula i farsa humana, continuariem adorant-he com a lluna de Nadal, com a lluna del naixement de Déu. Ningú hi ha de perdre i en canvi hi guanyaria molt la Veritat, la Veritat tan resplendent com tu, oh lluna de Desembre, però que a voltes, com tu, també ens la fan veure nuvolosa i entre cortines i nosaltres volem que sigui, com tu, clara i resplendent damunt de totes les coses.

JOAN D'ALIÓ

El cas d'en J. M. Mir Mas de Xexás

El seu pairalisme pictòric amarat d'un tecnicisme afiligranat cospa les llunyanies esponjoses amb el més pur dels impresionismes a la manera de *Renoir* i cada dia es manifesta amb un gust i una excel·lència acreditativa de l'exuberància dels seus pinzells immarcibles.

No és pas certament la seva, la pintura llorda amb l'instint terral i humanístic d'un *Pissarro*, sinó que pren la finor metamòrfica i liritzant, malauradament incompresa encara, d'un *Van Gogh* amb tota la seva paleta i pinzells multicolors i exquisits.

Cap atavisme fracassat l'amilana. El seu tecnicisme colorit es separa de tota l'actual pintura hipotètica i coetània catalana. Així com un minço crític artístic forà diu que hi veu una certa influència pairalista o pascualista o vayredística, és ben al revés. La seva art és una cosa d'un formulisme pre-corotinià no assolit encara per ningú.

Les seves teles d'una lluminositat obscurística estimulants tenen tota la sentor del veritable universalisme pictòric. El dia que una ploma amarada d'un modernisme pairal pugui cantar l'excel·lència ultrasensible i minuciosa, de veritable personalitat, de les seves pinzellades, la crítica artística caurà per la seva pròpia, llorda absurditat. Aleshores es descobrirà la cretinada que enmudeix davant del seu art.

Perquè callar l'èxtasi indiscutible que proporciona l'esguard de tanta pintura avilada, on les coses s'espíritualitzen dins d'una vaguetat tecnificada, i prenen una qualitat metamòrfica i en l'espai brillant les muntanyes s'envolen cotonoses i els xais també volen i tot vola en mig d'una finor tècnica de coloració, és no voler dir per enveja o per quelcom més inconfessable, la inherent excel·lència de la seva pintura. Ah! si un Solé, un Pujol, un Gussinyé, poguessin assolir el *toe decisiu* de la seva traça individualística atapeïda d'atavisme fracassat i aclaratori avantguardístic.

No són pas prou amarats de ciència per poder explicar en aquests temps de cubismes i suprerrealismes l'encís gairebé mític d'aquest solitari avilat. Però nosaltres sentim per sota de la seva lògica pinzellada i inconfusible traça dibuixant, la morbidesa de les figures d'un *Fragonard* i la gràcia estilística i senzillesa i finor ultratèrrenal d'un *Puvis de Chavannes*. Que això és hipotètic? Ni hipotètic ni atàvic, almenys per nosaltres. Per nosaltres el nostre mai prou lloat artista ha nascut lògicament massa tard. Si hagués viscut la cohetània conceptuosa d'altres èpoques, no seria a hores d'ara un *Fiesole* aquest nostre olotí? Qui no troba en la seva personalitat aquell enginy amarat de tosquetat pairalístic i inexaurible del tresor pictòric romànic nostrat?

¡¡¡Ah, crítica pecadora!!!

Si no hagués estat l'envegeta pictòrica i tècnicament pastoril no hauria hagut d'escriure tantes vegades la seva defensa.

Quanta de raó i de profunda simplicitat té quan contesta a la crítica dels seus amics de Mataró, diu:

«... Precisament és a Mataró que s'em descobreixen en la meva pintura—que arren i tots els crítics (i això que ja he

fet algunes vegades exposicions) m'han assenyalat com a ben pròpia i personal—influències dels actuals capdavanters de l'Escola Olotina. I jo mateix he quedat extranyat i admirat d'aquest notable descobriment. Suposo no seré pas influït d'aquella magistral i profunda simplicitat del mestre *Galwey*? No deuré pas posseir aquell dolç misticisme dels amaratats de *M. Domenge*? No tindré pas en la meva paleta aquella fórmula corotiniàna, tan simpàtica de color, de *lu Pasqual*? No em penso pas liritzar els meus paisatges amb aquella soledat corprenedora de l'Olivet *Legares*? I no dec pas emetre aquella pacient i catxassa pinzellada, tan ben tecnificada, d'en *Mallol*? *Francesc Vayreda*, amb la seva dignificació metamòrfica, no deu pas haver fet de mi un pintor consemblant? I més sorprès he quedat quan després d'esbrinar i remarcar en el meu cervell, m'he recordat que jo pinto en plena solitud camperola, en complet diàleg amb la sàvia *Naturalesa*, en els moments que sap atraure'ns amb la seva lògica tan purificada d'encisors; quan m'he recordat també, que jo no he preguntat mai a cap pintor, mestre o professional, jove o novell, de quina manera es barrejaven i es col·locaven els colors o com s'agafaven els pinzells, etc., etc....

I després amb aquella seva gran sinceritat:

«... Pregunteu-me quins mestres he tingut i no sabré dir vos altra contesta que: la pròpia *naturalesa*...»

Quanta veritat quan diu:

«... Per mi, els professors d'art són, en general, els artistes fracassats o els pobres d'esperit. De la necessitat d'aquests—que amb tot són elements convenients—no en dubto, però ja ho he dit, a mi no em convencen...»

I afegeix, mig preguntant:

«... m'hauré jo impregnat, sense donar-me'n compte, de llur tècnica i colorit, amb tot i no anar de costat amb els seus pinzells...»

I diu:

«... A Barcelona, a Girona, a Vich, a Olot i altres llocs, els crítics o coneixedors de la meva pintura, m'han dit que era el més personal dels actuals joves pintors (*Solé*, *Mas*, *Pujol*, *Barnadas*) de l'Escola Olotina...»

Quina finor quan formula aquella pregunta:

«... No pot tenir-se un automòbil d'igual marca que un altre consemblant i hom guiar-lo amb més facilitat i anar amb més velocitat?...»

I abans d'acabar afirmant la seva personalitat diu:

«... Estiguen seguríssim que vaig molt sol en el meu camí sensitiu, i vaig sol perquè crec que així no sols hom expressa amb més sensibilitat les coses de l'esperit, sinó que estic en la seguretat d'estar lluny del perill d'ésser massa amic de les capelletes injustes...»

Si en tot això no es descobreix l'ingènit *toe decisiu* del seu geni independentista no sabem que s'espera per reconèixer-ho. Ens dol per sintètica manca d'espai lluminós no poder donar íntegre l'article que extractem.

Les futures generacions orfes de fracassats atavismes i de plasmacions ideològiques i hipotètiques faran justícia (així ho esperem) a la seva literatura *sui generis* i als seus quadros que es disputaran aquestes mateixes generacions objectives, aptes i progressistes, a estira cabells.

Els de Mataró es vendran, per heuren, llurs atàviques camises.

ERGO

Escultura original del malaguanyat N'Enric Quintana

Enric Quintana

El dia 31 d'Octubre, morí a la nostra ciutat el jove escultor n'Enric Quintana. La malaltia li obligà deixar precipitadament París, on començava de somriure-li el triomf, ja que les seves obres eren admeses en totes les manifestacions artístiques, aconseguint, al mateix temps, merescuts elogis per part dels periòdics d'aquella capital. Els seus treballs, sobretot ara últimament, tenen un caire ben personal i demostren un temperament ben exquisit. Amb les dues reproduccions que figuren en les nostres pàgines, pot veure's clarament, ja que son posseïdores d'una gràcia sorprenent.

Començà la seva carrera a Barcelona al costat de l'eminent escultor Enric Casanova, prenent, com és molt natural, tractant-se d'un xicot jove com era, la influència del seu mestre, però ell, conscient d'això, va creure necessari apartar-se'n com més aviat possible, cosa que s'obté fàcilment quan es tenen les seves qualitats. L'obra doncs, de N'Enric Quintana, és el començament d'una glòria, que la mort, doblement

crudel en aquest cas, ens deixa ansiosos a nosaltres, i destrueix les seves il·lusions.

LA LLUNA D'OT el plora profundament i dona a la seva família el més sentit condol.

L'ART I LA LLUNA

Els que hauran tingut la sort d'ésser a «Novetats» una d'aquestes últimes nits, (el Teatre de Barcelona s'enten), i han pogut veure jugar la comèdia d'en Carles Soldevila, «Bola de Neu», hauran pogut observar com un raig de lluna, d'una finor extrema, penetrava dins l'escenari del Teatre Català i aclaria d'un cop l'escena. Jo no soc pas un home que pugui dir a ulls clucs la bondat d'una obra teatral com molts d'altres plens de coneixements i avesats a això fer, però jo puc dir-vos, que vaig divertir-me al teatre, com feia molt temps no m'havia divertit.

La comèdia es desenrolla dintre un argument de gran actualitat i ple de vida, un pintor innat (sembla) i un crític enamorat de la seva dona, formen el fons de l'argument, els demés personatges col·laboren a la trama per al seu desenrollament i interès, les situacions còmiques sens necessitat de la paraula insinuant, ni la pallassada del actor, hi són abundants i graciosíssimes perquè hi són portades d'una manera natural com aquelles que passen, posem per cas, quan anem de visita.

Que per molts anys, senyor Soldevila, pugui fer semblants obres i nosaltres poguem admirar-les.

NOTES DE LA CIUTAT COMTAL

LA PLAÇA DE CATALUNYA. — Es pot dir que toquen al seu terme les obres de la Plaça de Catalunya, ja que, llevat de les figures en curs d'execució i algun petit tros del paviment, la resta està acabada del tot.

No fòrem pas sincers si diguéssim que la reforma ens plau completament, però tampoc som dels crítics sense solta, i el record del que era la Plaça de Catalunya fa uns quatre anys, no ens permet pas ésser gaire exigents. Hi ha, per altre cantó, alguns encerts que no podem deixar d'esmentar, i una esperança; els encerts són: l'aigua abundant, la pedra com a material únic, la nova circulació del trànsit rodat; l'esperança: el que els jardins vagin a càrrec d'En Nicolau M.ª Rubió, en el gust i intel·ligència del qual podem tenir tota la confiança.

Petit diàleg

—Ací Olot, podeu estar completament orgullosos dels vostres artistes.

—Si, veritablement, n'estem molt contents, ja que és una cosa que ens dignifica molt.

—El pare Vayreda és una valor remarcable dintre la pintura catalana. No tots els pobles poden tenir l'orgull de tenir un fill tan il·lustre.

—Es veritat. Després d'ell, segueixen senyors, com Clarà, Blay, Ju Pascual, Vayreda (fill), Mallol i d'altres, que encara que no tots són de casa nostra, senten una fonda estimació per les nostres coses.

Ju Pascual, per exemple, ha format una sèrie de pintors que ja comencen a fer-se obirar detingudament.

—Això és molt bonic.

—Si, molt bonic, però ningú es dona compte de l'esforç que han de fer aquests joves pintors per seguir llur carrera.

—El reconec aquest esforç.

—A Olot els agrada molt poder presumir dels seus artistes, en canvi demostren un interès tan reduït que fa vergonya.

—Voleu dir?

—Si. Cada dos anys, l'Escola de Belles Arts, organitza una exposició dels seus alumnes i, ho podeu ben creure, el nombre de visitants és invisible.

—Això ho trobo natural.

—Potser si: Les exposicions comarcals no tindran mai cap mena de valor, amb tot i ésser molt interessants, però el menys que pot passar és que siguin visitades.

—Però es ven alguna tela?

—Ni una. Els nostres rics no hi han pensat mai en això, molt al contrari. Molts d'ells, per tot ornament de la seva llar, tenen una reproducció degenerada d'En Millet o els retrats encarcarats i seriosos dels avis, pintats a l'oli per un pintor mediocre.

—No em facis riure.

—Doncs és així, amic.

—Suposo que deveu haver fet un monument a n'En Vayreda.

—Es una mica vergonyós, però ni això s'ha fet.

—Doncs, què espereu?

—No ho sé, amic. Això és qüestió de certa organització. Nosaltres no estem pas prou autoritzats encara.

—I la gent de pessetes?

—Les tenen destinades en altres coses.

Els fills il·lustres els passen desapercebuts com si fossin una cosa insignificant.

Dels joves que comencen, esperen que, després d'un aprenentatge enguniós, surtin de casa, com és natural, a cercar pel món diners i glòria, i si després algun d'ells es veu afalagat pel triomf, aleshores diuen orgullosament: «Olot és país d'artistes». Continuarà essent veritat, però aquests artistes, amic, els hauran tingut de franc.

—Es una llàstima, perquè, el poble que no manifesta interès i preocupació pels seus artistes, és que té bona part de cultura penjada als núvols.

—La causa és aquesta, amic.

JOSEP LLUNA

IV

Nadal sempre està de lluna. Quan no n'està és un mal Nadal. Ja hi ha un refrany català que ho diu:

«Nadal sense lluna
dotze ovelles torna a una.»

Nosaltres estem més de lluna que de Nadal. Però ens hem fixat en una cosa: El Nadal—cada vegada més—és una festa pagana. A molts, conteu-los-hi alló de «en tal dia nasqué Jesús». El Nadal, l'immensa majoria el coneix a la taula i vol dir pollastres, xampany, turrons i una gatzara familiar.

A Barcelona veureu els mercats plens, els «colmadors» plens i plenes les drogueries. No es pot anar pels carrers de tantes empentes.

El Nadal d'avui és això i prou i pensar en altres coses és somniar truites. El misticisme d'aquesta festa s'ha convertit en pa. Potser val més així. Jo crec, almenys, que així ho vol la lluna.

La lluna de Nadal és més simpàtica que l'estrella de Betlhem: La lluna il·lumina a tothom sense distingió de classes. L'estrella de Betlhem—avui com aleshores—camina només pels que van sobre els camells. Guaiava només els reis i els pastors; no el poble ni les ramades. Aquesta estrella no ens diu res. La lluna ens diu sempre.

Aquesta lluna de Nadal ens ha dit una munió de ironies que no les volem pas dir. Val a dir-ho: No les callem pas per vergonya sinó per prudència. No és pas igual. Hi ha gents molt prudents que són molt poques vergonyes i hi ha gents que, almenys, semblen molt vergonyosos i són molt imprudents.

La lluna de Nadal, després de dir-nos les ironies que callem, ha esclafit a riure i amagant-se darrera un núvol, amb paraules trencades per la rialla ens deia: «Que hi farem! Alabat sigui Déu! Hi ha qui li toca fer de redemptor i qui li toca fer de Judes. A mi m'ha tocat fer de lluna.»

SALPER

EPIGRAMA DEL PECAT

Com més un hom l'ànima espolsa
més la torna omplir de mals.
El pecar és una cosa tan dolça
que no en curarem pas mai els mortals.

El senyor Joan de la T. a.

Una de les figures de més relleu que en faquests temps calamitosos de *charlestón*, *blakbottón* i de cabells a la *ninón*, ha acabat d'abassegar la molta popularitat que abans tenia, és, estimadíssims lectors, el senyor Joan de la T. a.

Llàstima que els seus trenta i pico d'anys, no li permetin habillar-se amb aquestes estrafalàries modes i que no pugui concorre als balls «charlestònics» d'aquesta ciutat.

Vosaltres direu:—Però com pot ésser això de tenir tanta popularitat si no concorre als balls, ni porta pantalon «Chanchullo»?

I jo vos respondré ben confidencialment, que el senyor Joan de la T. a. té l'ofici de *botxí*.

Si senyors, sí; es un fervorós exterminador de cues; ell sempre diu que no li agraden les cues, que li fan ràbia. Que les cues porten un niu de brutícia, i ¡ai! que segurament no s'ha fixat que té la botigueta a una *cua* de la nostra ciutat.

I perquè els hi ha de tenir tanta tirania? Què potser alguna vegada li han fet mal?

No m'ho explico.

Peró si m'explico l'exegerada delicadesa d'aquest *botxí*, quan se li presenta un cap formós per tallar, i més encara si va acompanyat d'un óval més bonic que el cap.

Llavors veurieu com s'esclama, com suspira i com diu a la formosa víctima, paraules rebuscades entre els fulls immortals d'un «Romeo i Julieta».

Per això totes aquestes flors espurgades que ens alegren la nostra ciutat, van com un eixam d'abelles a casa del seu botxí, perquè els hi fa molta gràcia, les diverteix i els hi toca el *pamet* molt gentilment, doncs passa que en altres llocs, generalment hi ha un dependent molt eixerit que només de sentir l'oló de bugada de les robes interiors que ella porta, ja li ve marxi i...un dia els hi talla massa curts, l'altre dia li pesiga l'orella amb les estisores, i el de més enllà s'ha pensat que l'havia tocat més que els altres dies i no té altre remei en mig d'aquestes proves tan convincents, que canviar de casa.

I així totes aquestes nenes xarlestòniques, van fent via cap al domicili social (que ja es podria dir angelical) del senyor Joan de la T. a., i un cop allí forçosament han de rebre l'encís sobrenatural d'aquest afortunat *barbieri*.

Dient això, no exagero pas gens ni mica les qualitats espirituals del senyor Joan de la T. a., puix mireu si és un cas excepcional, que una vegada (i no fa pas gaires dies), vaig veure sortir una nena de la seva botigueta a les deu del vespre ¡senyors!!

I vosaltres no penseu res d'això que vos acabo de dir?

Doncs jo sí. Em penso que els hi dóna seguicis.

O sinó, mireu la fosquedat que regna en aquells indrets, l'hora avançada de la nit, la por que solen tenir aquesta jovenalla de que els surti un *papu*; i sinó voleu caure en el pecat de la mentida, també pensareu el mateix que jo: Que els hi dóna seguicis.

I no vull parlar més d'aquest cas, perquè malgrat no voler fer propaganda, encara n'hi faig més o menys.

Dic més o menys, perquè ha de tenir en compte el senyor Joan de la T. a., que LA LLUNA D'OTLOT només la llegeixen les persones que porten una mica de nas a la cara. I com que desgraciadament la major part no en porten de nas a la cara, resulta, que si li faig propaganda, és tan mínima que quasi bé no se la podria qualificar de tal.

* * *

D'aquí bé la part més gran de la popularitat que gosa avui dia, el nostre Joan de la T. a.

L'altre part, la del antic testament, que podríem dir-ne, ja és de més mal descriure. Però si algú li interessa molt vivament, només ha de fer que entrevistar-se personalment amb mi, i li asseguro que quedarà amb un pam de boca oberta, quan coneixerà la vida i miracles del nostre respectable senyor Joan de la T. a.

FLAUVI

Retrat, original del plorat pintor Marià Llavenera

LA REL

Al meu cordial amic Pintor JOSEP PUJOL

*La rel és un breçol, punt de partida.
Arran o endins de terra, tant li fa!
Damunt hi va creixent la nostra vida
sens saber mai fins on arribarà.*

*Quan era infant, molt prop de casa
hi havia una immensa rel de pi.
La soca i el brancam, potser fets brasa
i cendra i pols, un jorn varen finí*

*El tronc, potser serveix de viga
o és d'una nau el pal
on la vela batent s'hi entortolliga
en nits de temporal.*

*Potser en feren la creu que en la cinglera
esten els braços dins del cel.
Només sé que en el caire de la torrentera,
sols hi resta la rel.*

*La veig avui igual encara
que quan era petit.
Aquesta rel per a mi té un poc de mare;
la miro sempre embadalit.*

*Hi he trobat mil meravelles
i mil cops he pensat: «oh pobre rel,
que no saps si el teu arbre és fet estelles
o va pel món sola un destí crudell»*

*A un vell, molt vell, de barba blanca
un dia li vaig di:
«No sabeu pas on para ni una branca
d'aquell formidable pi?»*

*I el vell ploriquejà una mica
i em feia: «Oh dissort!
jo tenia tres filles quina més bonica
i no en sé res!»... i el vell ja deu ser mort.*

*Que és trist sentir-se rel dintre la vida
que furga terra endins
per aixecà una brancada fornida
sense saber-ne els destins!*

*Que és trist sentir-se rel xorca
sense que mai sapigueu
si el tronc tallat fa de forca
o bé de creul*

*Oh rel muda ran la torrentera!
oh vell fet pols dintre el fossà!
Sense branques ni fills! Només en la cinglera
una creu que senyala més enllà.*

*Oh rel de pi ja morta i consumida!
oh barbablanc, tes filles són al cel
pel turment que portàreu dins la vida
de saber-vos, només un tros de rel.*

SALVADOR PERARNAU

El vol de l'àliga

El geni és tot ales, tot vol, regions amunt; fuig de la terra mesquina i pobriçona.

Nosaltres no tenim pas la pretenció de geni. Som, però, ocells de volada forta i de l'àliga n'anem seguint el vol. No hem tingut la dissort de naixer mosquits prims d'ales i de musica que volen arran de l'escòria i sempre que poden xuclen sang.

Diem això perquè ens sembla que hi ha gent a Olot que confonen el periodisme amb una carrera de guatlles i s'entretenen a tocar el botet. Si Gutemberg vegés com surten certs periòdics i el grau d'estupidesa que manifesten, es donaria vergonya d'haver inventat la impremta.

Un periòdic ha de dir coses interessants i ben dites. Entretenir-se amb els del casinet del davant o en fer escarafalls de moralitat per a tractar d'immorals als altres, això no és fer un periòdic, això és ensenyar l'orella.

Cal preocupar-se de la nostra premsa. Cal, però, que totes les idees puguin ésser divulgades altament amb tota la dignitat humana i racional. Caldrà estripar el cartipaç del davant moltes vegades. Però s'ha d'estripar amb noblesa.

Qui sigui mosquit pobriçó i impertinent que continui el seu vol miserable.

Nosaltres anem seguint el vol de l'àliga amb altesa de mires.

Visitant a un tenor famós

Hi ha visites de compliment i visites que compleixen. La nostra visita que anem a relatar encara no sabem de quina classe és. No hem tingut temps de catalogar-la.

Heus-aquí que em trobo escales amunt d'una espèndida mansión. Truco el timbre i al cap de poc surt un criat de mitja librea.

—El *Tenore* senyor X... es troba a casa? —Si senyor.

—Vol passar-li aquesta tarja...

Encara no havia tingut temps d'admirar la riquesa del magnífic rebedor que ja em compareix altra volta el criat de les patilles—els bons tenors tots tenen criats amb patilles—el qual m'introduí en un salonet no menys esplèndit. Sentat en un reonet davant d'una taula de ministre, que tenia més poc de ministre que de taula, estava l'incomparable, el mai prou elogiat tenor, tenint a les mans una de les innombrables cartes de les seves infinites admiradores.

Una servidora és una mica tímida i per tant no cal

estranyar que restés tallada davant la grandesa incommensurable que representava per a mi aquell home eminent.

Ell somrient, tal com escau a un tenor, s'aixecà i fent-se càrrec del meu astorament vingué cap a mi i digué:

—A què dec l'honor de la seva visita? Al saber que era la senyoreta... he volgut rèbre-la jo mateix, perquè, vostè deu saber que tinc secretaris per a la correspondència i per a rebre i parlar amb els visitants. Són comptadíssims els que poden parlar amb mi. Però, vostè ja és altra cosa. Al saber que venia d'Olot, la meua simpàtica terra, he volgut tenir el gran goig de saludar-la.

Jo, refeta davant de tanta amabilitat, ja vaig tenir valor de mirar-me'l a la cara.

—Digui amb tota franquesa, senyoreta, amb que puc servir-la?

—Jo... ja veurà... sap...! Es clar que m'he exposat a molestar-lo, però no he pogut resistir les ganes de testimoniar-li l'admiració immensa que per a vostè sentim tots els bons olotins. Si, si! els que hem seguit pas a pas la seva ascensió paulatina, però ferma, els que hem tingut la sort d'aconseguir les seves primícies a la intuïció musical a l'Escola de Milan i recordem encara quan vostè delectava els transeunts amb els seus assaigs a gran veu en el cafè de les Xuriaques.

Ell m'escoltava amb aire modest i amb un somris d'aquells d'opereta. De segur que el seu esperit volava molt enllà recordant els temps del seu esforç, de la seva constància i de la seva gran fe en la victòria complerta.

—I, diguin — em vaig atrevir a preguntar-li — està content del seu triomf?

—No tinc d'estar-ne! Els èxits inaforts són esclatants! compto les actuacions per les victòries. L'obra que més renom m'ha donat és la «Tosca». Oh! aquell «addio a la vita»!... Veu? una altra de segura és «La Marina». Allò de «que os vueeeeeelven a veeeeer!» en el gran Teatre de Berlin em va valdre un èxit tan enorme que la manifestació entusiasta que produí no pot pas explicar-se. Si el teatre s'hagués ensorrat no hauria pas fet més soroll.

Jo ja estava bastant marejada i amb alxò de l'ensorrament del teatre m'acabà de rodar el cap. Ja sabia tot el que volia saber i segura de mi mateixa vaig despedir-me'n. Encaixarem: —Dongui molts records a la seva esposa. Està bona?

Si, bona, bona, gràcies! Compliré i de part meua donguin a tots els olotins que s'han interessat per a mi.

Sortí astorada al carrer i un poc satisfeta de la meua heroicitat. No sabia pas acabar-m'ho que ja hagués fet aquella tan desitjada coneixensa. Mireu que tenir l'atreviment d'anar a escometre a tot un senyor tenor!

No sé pas si algun dia aquest meu article arribarà a les seves mans. Si fos així, veurà el ben considerat que és en aquesta ciutat i si alguna cosa no li ha fet ben bé el pes, que em perdoni i s'accontenti recordant el refrà que diu: mans blanques no ofenen.

LLUNA GENTIL

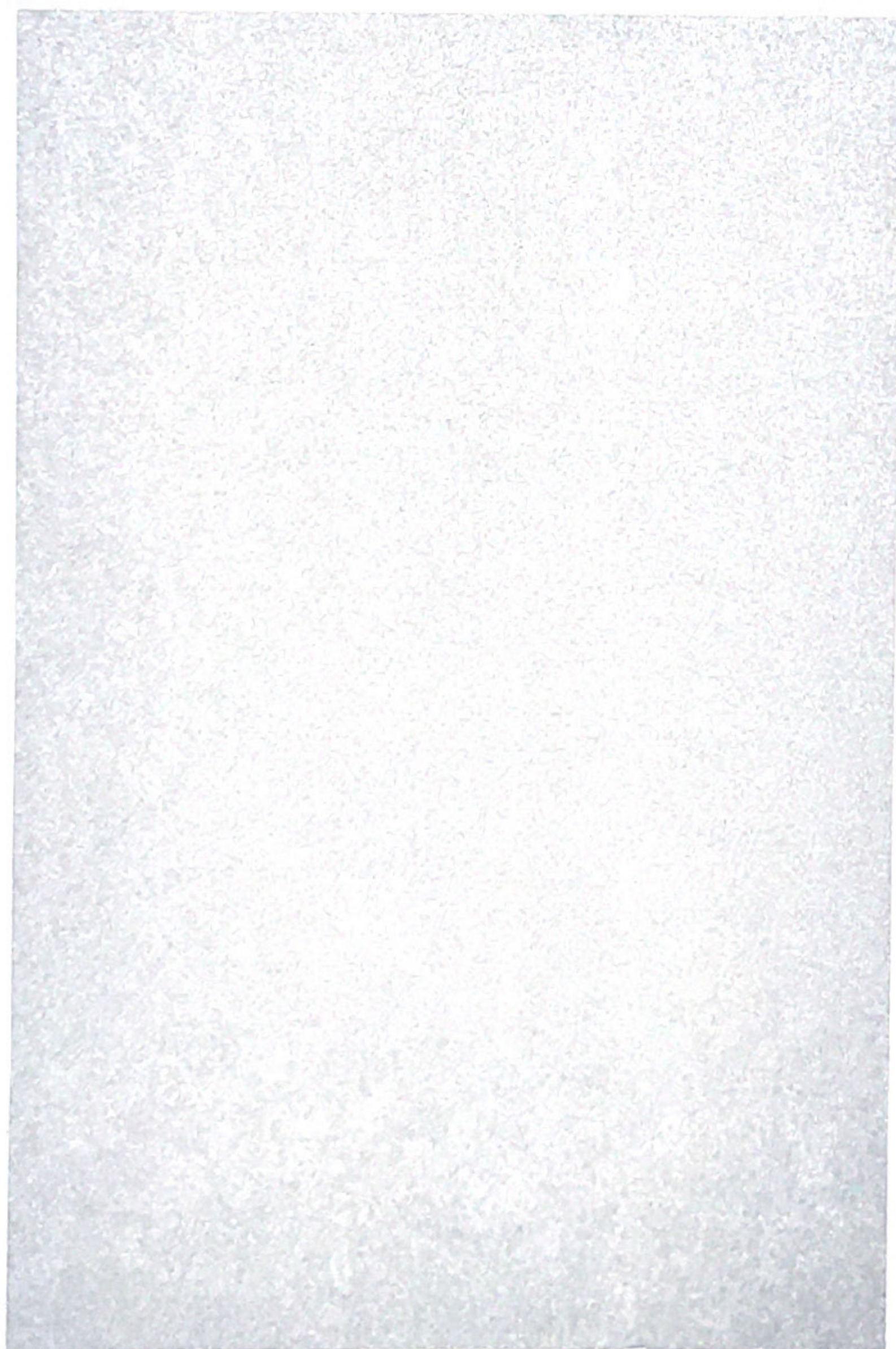

Natura morta, original del plorat pintor Marià Llavenera

Lliçons de Nadal

D'ací i de fora d'ací

El dissabte dia 10, a les 10 de la nit, el nostre estimat director en Salvador Perarnau, baix el títol «El Neguit i les muntanyes», donarà una conferència en la societat «Centre Obrero» de la nostra ciutat.

Esperem amb grans desitjos poder-lo sentir i al mateix temps assegurem que tindrà un interès remarcable.

A primers del passat novembre visitaren la nostra comarca junt amb el notable publicista Lluís Nicolau d'Olwer, la professora de l'Institut Francés Mlle. D. Béchis i l'arqueòleg francès M. J. Bordeau.

Acompanyats dels nostres amics Vayreda i Mallol, visitaren els principals encontorns de la nostra comarca, restant-ne encisats.

Amb un èxit remarcable tingué lloc la inauguració, suara celebrada al «Centre Obrero», de la temporada teatral, organitzada per el cos d'aficionats d'aquella casa.

Es posà en escena, amb tota cura, el drama de l'insigne Iglesies «La Mare Eterna» que assolí una excel·lent interpretació. Cal remarcar la meritòria labor que del seu comés feu la gentil damisel·la, na Teresina Pujiula.

En un entreacte l'infadigable jove n'Antoni Dot, llegí, degudes a la seva ploma, unes ben inspirades quartel·les sobre la influència del teatre en la cultura dels pobles.

En acabar la seva interessant lectura fou objecte de llargs i cordials aplaudiments.

Felicitem coralmnt a l'amic Dot pel seu ben documentat escrit que molt ens plagué, així com els organitzadors d'aquestes vetllades en bé de l'art i la cultura, desitjant-los-hi en aquesta noble tasca els èxits més falaguers.

Amb tot i que s'ens digui volterians i anticristians; som pietosos i ens dolem del mal de tothom.

Tothom pot ésser tan digne i tan noble com nosaltres i també podem dir ben alt que ningú ens guanya en dignitat i noblesa.

Es per això que nosaltres, contraris, obertament contraris d'«El Deber», sentim amb tota l'ànima el contratemps que passa.

No tothom ho diria així de nosaltres amb la nostra sinceritat.

Terra cuita, original del malaguanyat N'Enric Quintana

La «Revista d'Olot», comentant l'exposició de Tardor, diu així: «Si no fos pels sacrificis que representa pels senyors Maragall la realització d'aquest Saló de Tardor, diríem alguns noms i d'autors força coneguts, per assenyalar llurs defectes. Però, repetim, pel bon nom dels organitzadors, que ens mereixen tota la nostra admiració, callem. Un altre dia serà que, en nom de l'Art, alçarem el crit d'*alerta*».

Nosaltres creiem que, precisament en nom de l'Art, cal dir-les prompte les coses, i més tractant-se d'una revista d'Art. Aquesta petita ressenya demostra clarament que les ganes d'assenyalar llurs defectes ja hi són, però els treballs són per fer-ho. Parlar de les exposicions d'una manera lleugera i amb intencions de quedar bé, costa molt poc, el més difícil és precisament això: assenyalar llurs defectes. Una petita consideració pels senyors Maragall, i l'assumpte solucionat.

Voldríem que la «Revista d'Olot» s'ho mirés bé, i ens posséssim d'acord referent a ço esmentat.

Per els dies de Nadal, la cobla d'aquesta ciutat, «La Principal Olotina», torna estar contractada a Barcelona i Badalona respectivament, per a donar-hi algunes audicions de sardanes.

Ha mort n'Ignaci Folch i Torres. Era un notable publicista, que havia col·laborat en diversos periòdics catalans.

Havia també dirigit el «D'ací i d'allà» i fundat l'«Associació d'Amics de Música» i la de Música «da camera», tan estimada per nosaltres. Actualment, era secretari de l'«Associació d'Amics de la Música».

Pocs dies abans de Nadal, s'estrenarà en el teatre Romea de Barcelona, «El vianant misteriós», del nostre bon amic En Salvador Perarnau, en col·laboració d'En Lluís Capdevila. Es tracta d'una llegenda de la nit de Nadal, feta amb uns versos de debó.

Nosaltres, ja coneixedors de l'esmentada obra, assegurem l'èxit.

El dia 25 del passat Novembre, morí el nostre volgut company d'Escola En Lluís Gratacós.

La seva clara intel·ligència feia que estés documentat de totes les coses, especialment dibuixant, que era la seva més pura afició, aconseguí fer coses ben personals i interessants.

LA LLUNA D'OLLOT el plora i dona a la seva família el més sentit condol.

Ha mort el pintor Francesc Jimeno de Torroella de Montgrí.

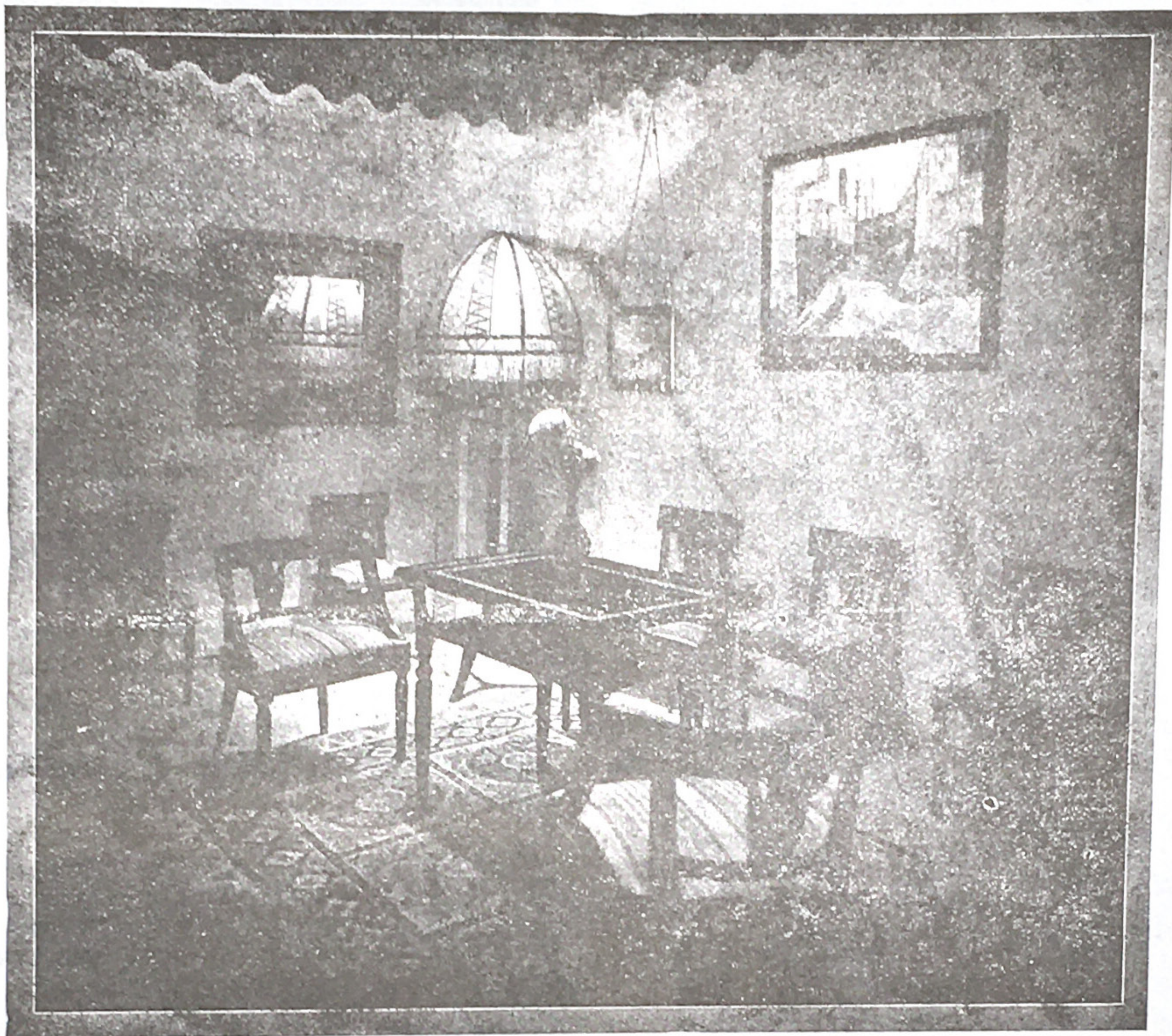
En el número pròxim parlarem del gran interès de la seva obra,

D. E. P.

En el pròxim número, LA LLUNA D'OLLOT dedicarà un article a n'En Marià Llavanera, a càrrec del conegut articulista Josep Pla.

El dia 11 d'aquest mes, a les 10 de la nit, tindrà lloc a la societat Indústria i Comerç, el segon campionat de Charleston, organitzat per la Penya Dissabina i Black-Coat-Jazz. Nosaltres recomanem a totes les senyoretes la seva assistència, però que consti que no som partidaris d'aquesta mena de ball. En canvi som els organitzadors. Coses de la Lluna.

De la manera que ha resolt la decoració i mobles, En Raimond Vayreda

Després d'haver assistit a l'enterro del pintor Marià Llavanera, junt amb els senyors Mallol i Vayreda, professors i alumnes de l'Escola de Belles Arts, vingue a la nostra ciutat el renombrat escriptor En Josep Pla. El motiu de la seva vinguda fou per la missió que li encarregà la «Nau» en descriure les belleses i lletjors dels diferents indrets de Catalunya.

MARIAN LLAVANERA

Mes bo que el pa i un cor d'àngel unit a un temperament exaltat i pessimista feien d'en Llavanera un home poc comú.

Pintor innat comença a esmersar totes les seves activitats en la pintura que ja hauria passat dels vint anys i en relativament poc temps es situava ja en el rengle dels pintors de nom.

Bon patriota i excel·lent amic, per això al deixar-nos, ens ha recat tant.

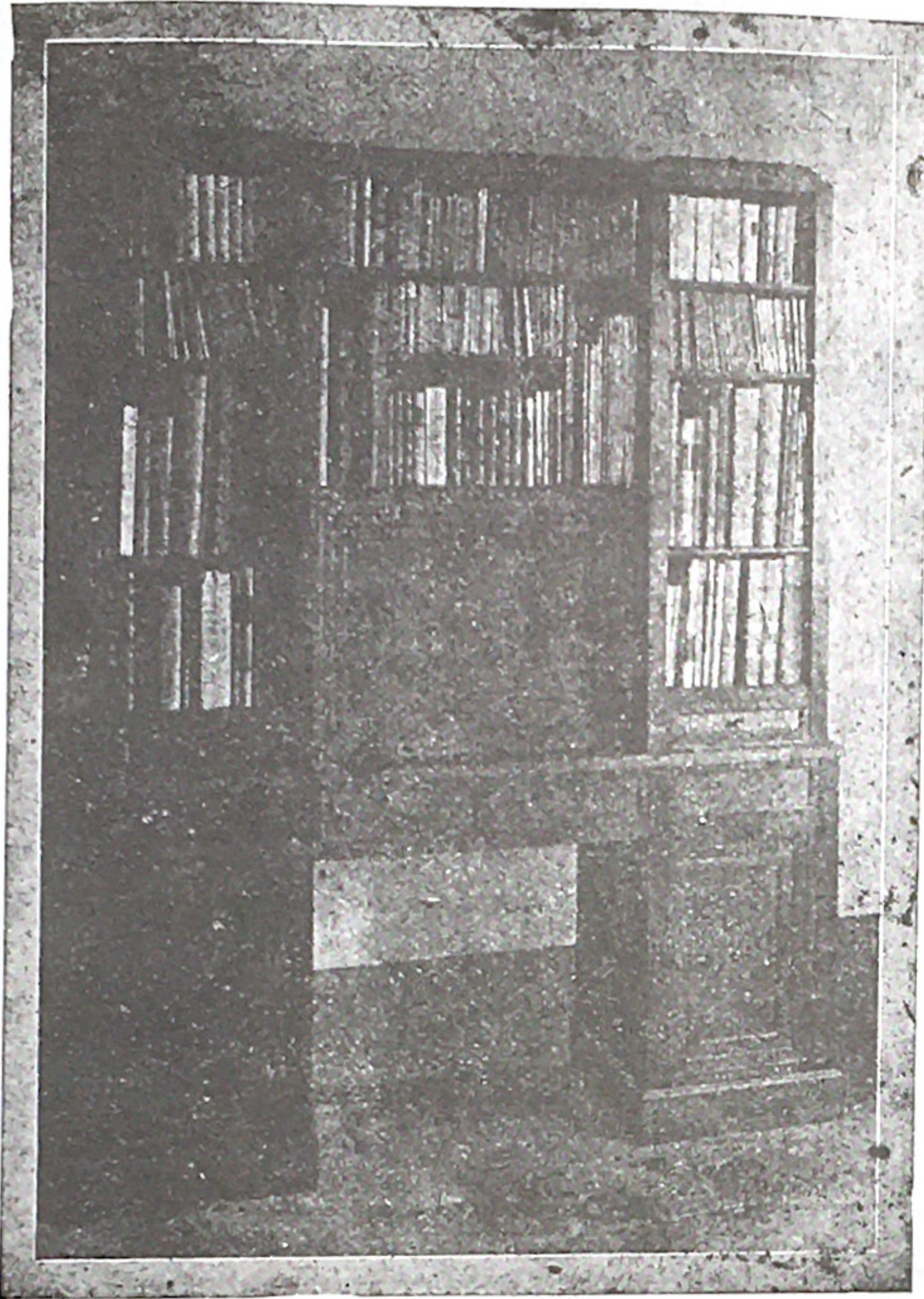
El nostre més sentit condol a la dissortada família.

Cornades de la Lluna

EL Coronel Lindbergh continua esposant-se la pell. El simpàtic americà ha efectuat una nova gesta cobrint la distància que separa la seva ciutat natal, Detroit, de Nova York en dos h. 45 m., quan el tren més ràpid tarda més de 14 hores.

Amb el temps serà veritat allò de «L'Esquella»: «tira l'arrós a l'olla que m'arribo a Nova York a fer el vermouth i torno desseguida.

De la manera que ha resolt la decoració i mobles
En Raimond Vayreda

VOLDRIEM saber que esperen en el nostre teatre a posar la calefacció. ¿Què potser han oblidat la nevada de l'altre dia?

Ens sembla que la neu és una demostració força exacta de l'hivern.

DEGUT al poc acostumats que estem de veure en els nostres cines, pel·lícules interessants, no podem menys que felicitar l'empresa del Teatre Principal, per haver representat ací Olot el bonic film «Scaramouche». Naturalment que fa uns quants anys que fou representada en els cines de Barcelona, però ens hem de fer el càrrec de les distàncies i de les dificultats de comunicació que hi ha entre dita ciutat i la nostra.

A París, un dependent de carniceria, trobant-se sense recursos, decidí cercar un motiu per ingressar a la presó, on se li donaria menjar. Com a recurs pràctic i més inofensiu a la vegada, amb una navalla tallà diversos troços d'una de les teles de Lenain que estan exposades al museu del Louvre. El quadro està valorat

en un milió de francs i es creu que podrà ésser fàcilment reparat.

Nosaltres voldríem que si algú es trobés amb aquesta necessitat, cerqués quelcom que fes més gràcia.

SEGONS rumors, diuen que serà representada ací Olot, la interessant obra teatral «La llar apagada», del gran dramaturg Ignasi Iglesias

Si aquest rumor resulta ésser una veritat, recomanem a tots els aimants de les coses que estan bé, que procurin veure-la. Es tracta de l'honra d'una noia bona com el pa, vista per uns ulls completament humans, i d'un cínic desvergonyat de casa bona.

S'APROPA la rifa de Nadal.

L'endemà del sorteig és necessari fer el següent: Primer, mirar si el número de la grossa és igual al teu. Si no ho és, procurar per la segona i així tremolant successivament.

Resultat infallible. No hem tret res. Al menys ens tornessin els quartos. Potser l'any que bé, i l'endemà tornar al treball amb la mateixa tranquil·litat de sempre.

A Barcelona han fet retirar dels quioscs la reproducció de la famosa venus del Tizià. Segons comentaris, diuen que la causa és en ésser una reproducció pornogràfica. Amb aquest camí, tindran que tancar prompte les portes dels museus, quan quasi bé un bon museu de pintura és el més gros orgull d'una nació.

Nosaltres no ho acabem de comprendre.

ALGUNS periòdics de Barcelona, no pas tots, han comentat vivament el procés Lluís Capdevila, sobres el seu interessant llibre «Memòries d'un llit de matrimoni». Cal remarcar el bonic article d'En Lluelles, «Un llibre, un procés i dos silencis», publicat a «L'Esquella». A nosaltres ens ha plagut molt, i creiem que articles com aquest són dignes d'ésser recordats.

Correspondència

P. S. Gràcies per les vostres «Cornales», com podeu veure les publiquem.

J. O. El vostre «Llunàtic» podria ésser que el publicuéssim a l'altre mes. Ho veurem.

Metzs. Per fer animalades ja som prou llestos nosaltres, de totes maneres.... perdoneu.

Lluna Gentil. Tractant-se d'una noia com vostè no ens hiensem gaire. Moltes gràcies.

Sauric. Conformes que tingueu calefacció a casa vostra. Nosaltres no ens podem escalfar ni per casualitat. No ho veieu que ens agafarien.

Imp. de P. Aubert—Superior, 35, i Nou de S. Antoni, 7.—Olot

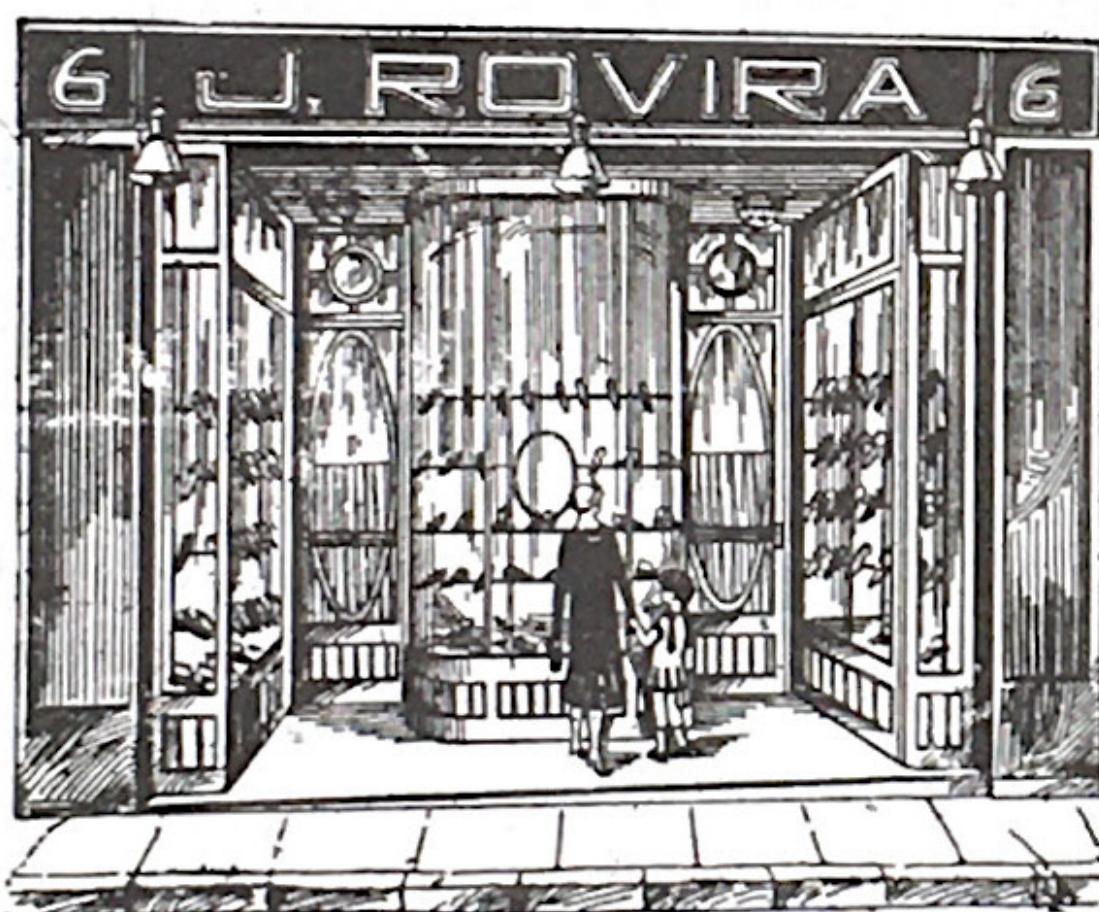

PIERA

SASTRE

és la casa que li convé

PALAU DEL CALÇAT I CALÇATS ROVIRA

Les sabates més elegants, construïdes amb NONAT, LLEOPARDS, SERP, així com abans, colors BURDEUS, CORINTOS, BLAU, l'última paraula de la moda, sols les trobareu al **Palau del Calçat**.

Els Calçats de CREPES, sola de goma, són els que venem més barato, ja que els tenim a 25'50 pts. Tenim grans existències en Calçats per a home, des de 10 ptes.

Botes badell engrassat, cosit, gran calçat
per a les pluger, del 39 al 44 . a 15 Ptes.
Sabates de dona . . . a 9 »
Sabates per a nens i nenes, del 1 al 14 . a 2'35 »
Borceguins badell negre, del 27 al 33 . a 6 »

Impermeables; Capes	.	.	des de 7 Ptes.
Mitges per a senyora	.	.	» 0'85 »
Mitjons per a Home.	.	.	» 0'45 »
Culots per a Senyora	.	.	» 3'50 »

Leguis, Bandes, Xanclos «Boston», Botins, Cabassos de Hule, i Davantals.

Pilotes : — : Articles de Futbol

L'efectuar les compres en aquesta casa és un gran estalvi per a el comprador, ja que cada duro se li converteix en sis pessetes.

OLOT - Sant Esteve, 6 - Telèfon, 123 - OLOT

LA PICADORA

Demaneu arreu el Sabó

ESPUMÓS

¡AUTOMOVILISTES!

ABANS DE LLENÇAR ELS VOSTRES NEUMÀTICS PER INSERVIBLES,
NO OBLIDEU QUE ELS

Tallers HERPU

ELS RECONSTRUEIXEN DEIXANT-LOS COM NOUS

RECAUXUTATS

VULCANITZACIÓ I REPARACIÓ DE NEUMÀTICS I CÀMARES.

GARANTIA, PERFECCIÓ I ECONOMIA EN TOTS ELS TREBALLS

STOK de neumàtics d'ocasió i recauxutats, a la
meitat del seu valor.

Promptitut en els encàrrecs

Res perderà en visitar-nos

TALLERS I DESPATX:

Ronda del Doctor Robert, 14

GIRONA

MERCERIA :—: CAMISERIA

NOVETATS :—: PAQUETERIA

GÉNERES DE PUNT

Ramon Benet

Major, 11 : : OLOT

PELAI PLANAGUMÀ

QUEVIURES

SANT RAFAEL, N.º 23.

OLOT.

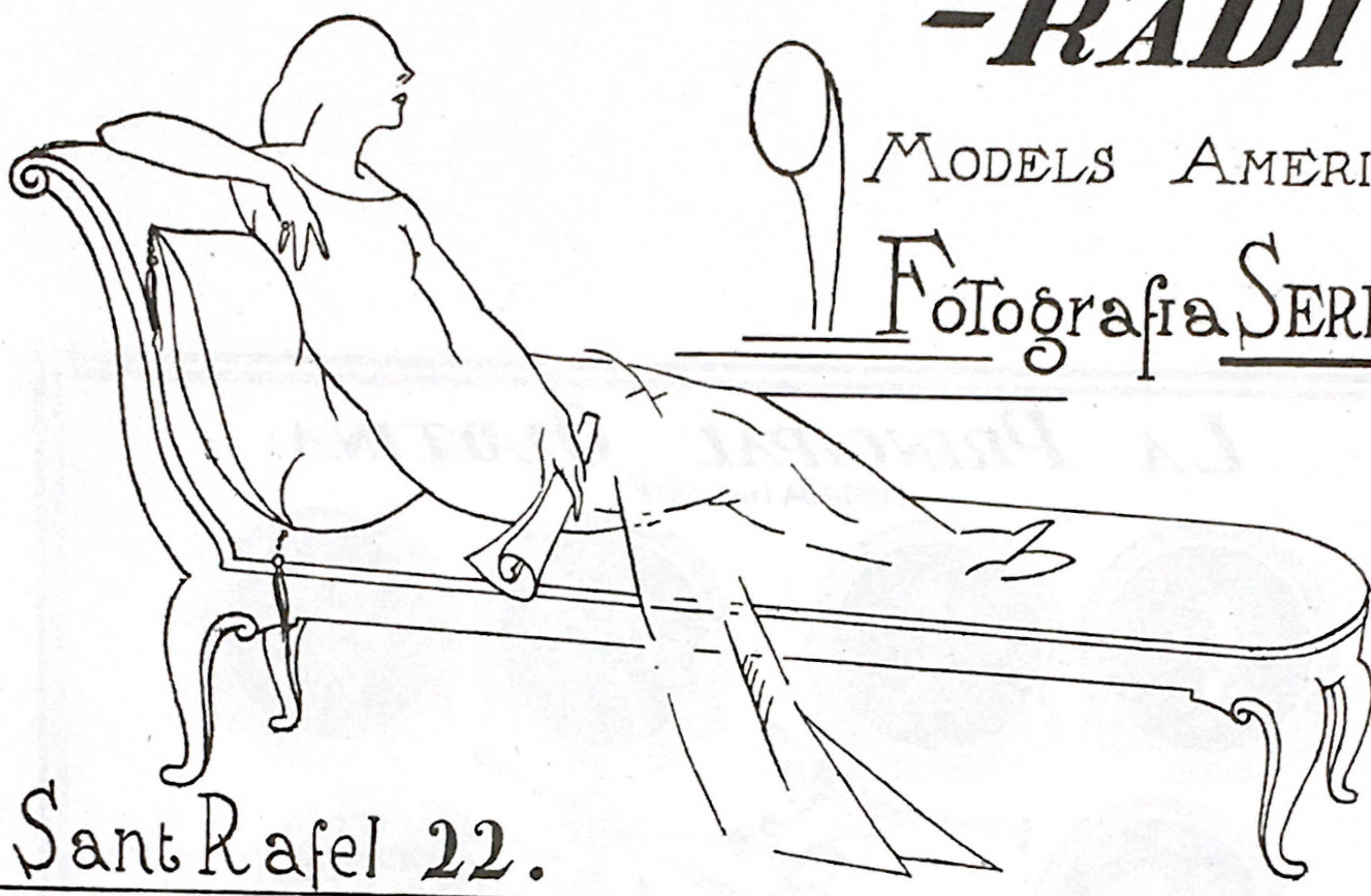

ESTACIONS RECEPTORES

-RADIO-

MODELS AMERICANS.

Fotografia SERRADELL.

Sant Rafel 22.

Garage i Taller de reparacions

Autos de lloguer de l'acreditada marca

O. M.

especialitats per a noces i bateigs

Venda de bicicletes i motocicletes

B. ■. A. Matkless i Automoto

No confondre, demaneu sempre

MIQUEL BAUS

Carrer de l'Hospici, 9. Teléfon, 174

OLOT

Xampany RIGOL

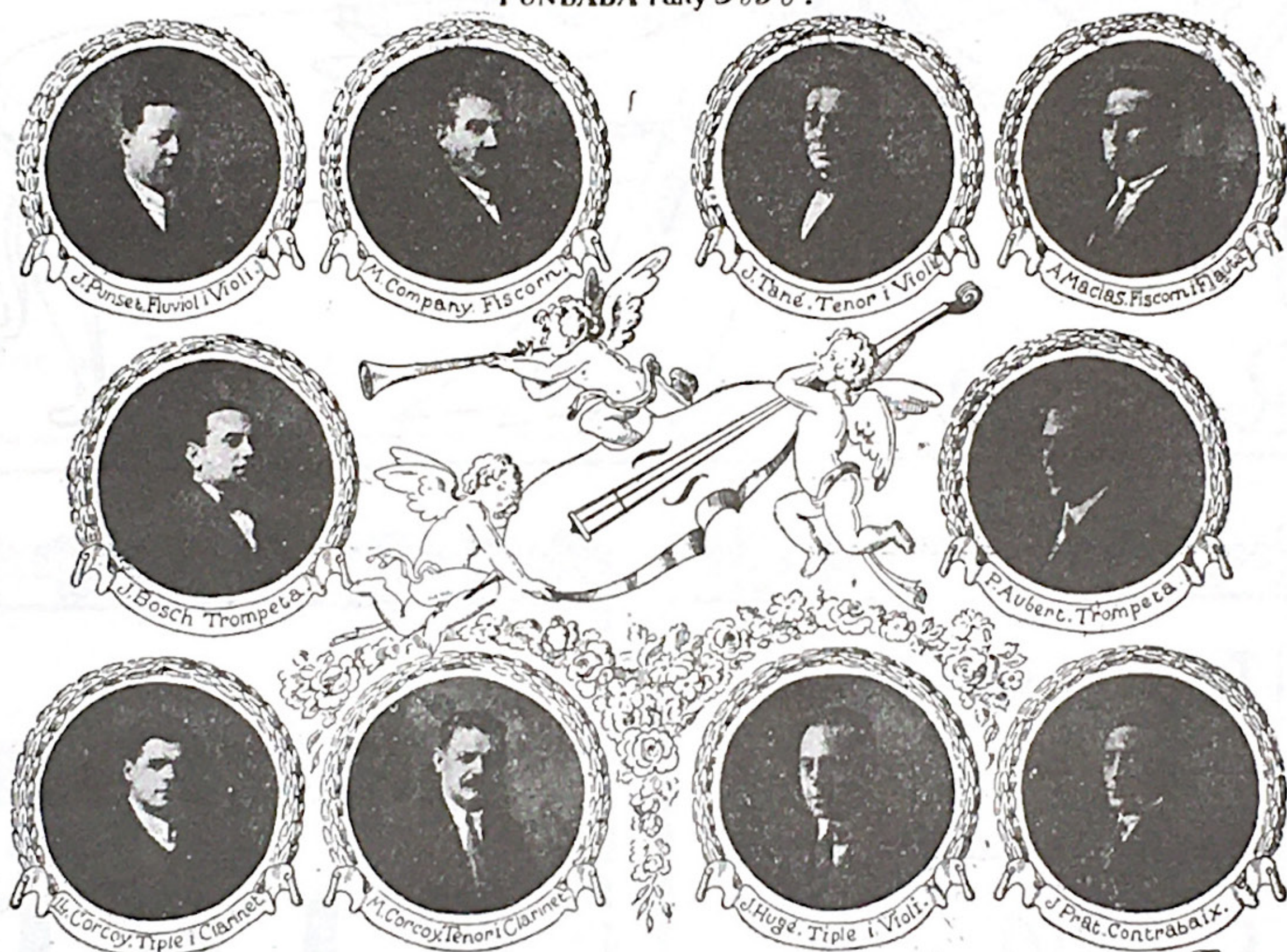
El preferit per la gent de
bon gust i distinció

Bebeu sempre
RIGOL

LA PRINCIPAL OLOTINA

FUNDADA l'any 1898.

PER A CONTRACTES DIRIGIR-SE A
MIQUEL COMPANYS
SANT FARRIOL, 6 : — : OLOT

DELEGACIÓ, A BARCELONA:
J. NOGUERA SOLÉ
(ARXIU DE LA SARDANA)
ENCARNACIÓ, 11 : — : TELÉFON G. 2837